

אשריכם ישראל

משיחותיו של הרב שמעון גוטסמן שליט"א – ניסן תשפ"א

גיליון מיוחד

לכבוד

חג הפסח

הבעל"ט

גיליון 17:

סיפור: לא לשכוח להתפלל – עמ' 2

מה נשתנה ה"מצה האמצעית" – עמ' 4

סיפור: "חומרא חדשה" – עמ' 8

מי נבחר למנהיג – עמ' 10

האור בתקופת הקורונה – עמ' 17

סיפור לערב החג: לא לשכוח להתפלל

ירחם, את המקרוני שהיא שמה ליד הפח בשביל למכור אותו לגוי או לשרוף אותו בשריפת חמץ, ועכשיו אין זכר לכל הניקיון בחדר הילדים, המקרוני התפורר והתפזר בכל החדר, פשוט קטסטרופה...

אותה גברת אמרה: ריבונו של עולם, הבנתי את העניין! בלי תפילה שום דבר לא בטוח, בשנה הבאה אני ארשום לעצמי בכתב גדול בתחילת הרשימה: לא לשכוח כל יום להתפלל שיהיה סייעתא דשמיא...

את הסיפור הזה כאמור אני רגיל לספר בכל שנה, אך השנה אוסיף לכם רמז נפלא לעניין הזה מהרה"ק ה"נועם ישראל" מקרעטשניף ק"ג זצ"ל. סיפר נכדו חביבו יד"נ היקר חדבי"נ הרה"ג רבי חיים שלום דייטש שליט"א שהוא נכנס אל הרה"ק זצ"ל בתחילת חודש ניסן תשע"ח, כשכבר היה הרה"ק בחולשה גדולה מחמת חוליו, וכך פתח ואמר: כתיב "ועבדת את העבודה בחודש הזה", בשנים קדמוניות הייתי מפרש שבחודש הזה צריך לעשות את "העבודה" של ביעור חמץ במאמץ גדול, אבל עכשיו כשאני בחולשה גדולה ואין לי את האפשרות לעבוד בעצמי לבער את החמץ, אני אומר ש"העבודה" היינו ככתוב בגמרא (תענית ב.) 'איזו היא עבודה שבלב הוי אומר זו תפילה', כי בלתי אפשרי להינצל ממהו חמץ אלא על ידי תפילות רבות לזכות לזה, ולכן צריך לעבוד את העבודה בחודש הזה – להרבות בתפילה שנוכה להינצל

אספר לכם את הסיפור שאני רגיל לספר כל שנה בערב פסח: גברת אחת הייתה מתחילה את ההכנות לפסח כבר מט"ו בשבט, ועם כל זה כל שנה מחדש היא הייתה מרגישה לחץ גדול בימים האחרונים שלפני החג, תמיד היא גילתה שיש כמה דברים ששכחו לנקות... עד ששנה אחת סיפרה לה גיסתה שלה יש פטנט מיוחד, היא לוקחת דף ועושה "תוכניה": ביום ראשון מנקים את המקרר, ביום שני את הארון הימני, ביום שלישי את החדר השני... וככה כל יום עושים משימה אחת "עד הסוף" ומסמנים וי, והכל הולך בקלות, בלי לחץ.

טוב, כדרכם של נשים חכמות, ו"איזוהו חכם הלומד מכל אדם"... אז היא אימצה את הרעיון, הכל היה טוב ויפה עד ערב פסח...

ערב פסח הגיע, עוד שעה שריפת חמץ, היא הסתכלה ברשימה שלה בסיפוק: איזה יופי, ברוך השם, השנה הכל כבר נקי לפסח, אין שום לחץ. אבל פתאום היא נכנסה לחדר הילדים, והילד הקטן רץ אליה בשמחה: "אמא, תראי איזה משחק מצאנו ליד הפח, דוקים מיוחדים, אבל אמא, חבל שהדוקים האלה כל כך מהר כבר התחילו להישבר", האמא לא הבינה על מה הוא מדבר, היא הסתכלה על המיטות של הילדים, המיטות שהיא כל כך השקיעה לנקות אותם, והיא כבר שמה לכולם מצעים חדשים לכבוד החג, ועכשיו מה היא רואה? הילדים המתוקים שלה שיחקו במקרוני, השם

חתיכת חלה? ועוד, מדוע אחרי כל ההידורים והחומרות קיבל משמים עונש שכזה? והשיב לו המגיד: חתיכת החלה הגיעה לשם על ידי המשרת הגוי שעובד אצלך, שהיה בכעס גדול על שהטרחת אותו רבות בניקיונות, ונענשת בזה משמים מחמת שהיית בטוח שהחומרות יעזרו לך, ולא התפללת כראוי להינצל מכל משהו חמץ בפסח.

ממשהו חמץ (הובא בגיליון "נועם זיוך").

ונסיים בסיפור נפלא: אל הרה"ק המגיד מטשערנוביל זצ"ל נכנס יהודי בערב פסח, שהיה מרבה בחומרות והידורים על מנת שלא להיכשל במשהו חמץ, והמגיד זצ"ל אמר לו: 'דע לך שיש חמץ בביתך', וכאשר בדק מצא בחבית המים חתיכת חלה. היהודי חזר אל המגיד בצער גדול, כשהוא מביע בפיו שתי תמיהות: איך יתכן שתוך המים שהכין במיוחד לפסח הגיע

בתמונה: הרה"ק ה"נועם ישראל" מקרעטשניף ק"ג זיע"א באפיית "מצות מצוה"

מה נשתנה ה"מצה האמצעית"

מה נשתנה? \ חוזה העתידות שישב על האוצר \ מה שסיפר הפרופסור...

כרצונו... כל אחד ומנהגיו הוא, אולם אין ספק שאצל כולם יש חביבות מיוחדת למצה האמצעית, כאשר האפיקומן מכונה "צפון" היות והוא נשמר במיוחד לסיום ה"שולחן עורד", ומדוע זכתה המצה האמצעית לכבוד שכזה?

ראיתי מיישבים כך: המצה העליונה רומזת לעבר, האמצעית להווה והתחתונה לעתיד. ישנם כאלה שעסוקים כל הזמן עם העבר, הם יאהבו לספר: "פעם היה לי כסף", "פעם הייתי מצליח", "פעם הכל היה יותר טוב", או שהם יהיו שקועים כל הזמן במצפון ותסכול מהעבר: "איך פעם נכשלתי בעבירות", "חבל שעשיתי בעבר כל כך הרבה טעויות". ישנם גם כאלה שיותר מידי טרודים בעתיד: "איך אצליח לחתן את הילדים", "איך יהיה לי כח להחזיק מעמד עם הבעיות שלי כל כך מלא זמן".

אבל החכמה היא לחבב דווקא את ה"מצה האמצעית", להתמקד בהווה, נראה לך שאתה לא מסוגל "לסחוב" עוד הרבה זמן עם הטרדות שלך? דע לך שבורא עולם נותן לך בכל יום כח שאמור להספיק ליום אחד,

מה נשתנה?

חברים יקרים, בערב חג פסח שבשנה שעברה ראיתי רעיון נפלא, הפלא הוא שתוך ימים ספורים נשכח ממני ה"מקור" של הרעיון הזה, ומאז במשך שנה אני מחפש את בעל הרעיון, בכדי לזכות לומר דבר "בשם אמרו", ולכן בכל פעם שחזרתי על הרעיון הזה בפני ציבור ביקשתי מהם שאם משהו מכיר את המקור לרעיון הזה שבקשה יודיענו, ועד לרגע כתיבת השורות לא מצאתי את המקור, אשמח אם אחד מקוראינו היקרים יידע את המקור ויעדכן אותי.

הנה בליל הסדר כולנו עושים עניין גדול דווקא מהמצה אמצעית, שוברים אותה לשנים, ואת החלק הגדול שומרים לאפיקומן. במשפחות רבות יש מנהג שעורך הסדר מחביא את האפיקומן והילדים עורכים "חיפושים" על מנת למצוא אותו, והמוצא זוכה בפרס, וישנם כאלה שנוהגים שהילדים הם ש"חוטפים" את האפיקומן ומחביאים אותו, והמחביא לא מסכים להחזיר את האפיקומן עד שיובטח לו איזה פרס

ואמר לה: מה לך לעמוד ולבכות, על אובדן חלק מהתפוזים, תחטפי מהר את מה שנשאר, לפחות את מה שנשאר תצילי... והמשיך ה"חפץ חיים" שהנמשל הוא אדם שמתפלל שמונה עשרה ובאמצע תפילתו הוא מתעורר ומגלה שעד עכשיו "חלם" ולא כיוון בתפילה, והוא אומר לעצמו: זהו, התפילה הזאת "הלכה", "מחר" אתפלל כמו שצריך, וזו טעות חנורה, "תחטוף" את החלק מהתפילה שנותר, אל תותר! אל תאמר "מחר"...

חזרה העתידות שישב על האוצר

באחת משיחותיו הביא הגה"צ רבי יעקב גלינסקי זצ"ל סיפור מאלף מהגמרא (גיטין סח:): ולקח בצידו: התורה אסרה להניף ברזל על המזבח. החליט שלמה המלך ע"ה שבית המקדש כולו יבנה בלא שיניפו עליו ברזל. לשם כך ביקש את תולעת השמיר, שסגולתה לבקוע אבנים. הודיעוהו שמלך השדים יודע מקומה, ושלח את בניהו בן יהוידע להביאו. כשחזר בניהו בן יהוידע עם מלך השדים ראו בדרכם מגיד עתידות המתיימר לצפות נסתרות ואנשים משחרים פניו, ומלך השדים חייד. שאלו בניהו בן יהוידע מדוע חייד, וענה: אותו קוסם

נכון שיום אחד אתה מסוגל להחזיק מעמד! אז תהיה רגוע! הא, אתה טרוד מה יהיה עם המחר? מחר בורא עולם ייתן לך כח חדש בשביל יום נוסף, ואולי בכלל הוא ייקח ממך את הטרדות...

יש גם כאלה שדוחים דברים לעתיד: "בהזדמנות אטפל בזה", "בשנה הבאה אתחזק", "פעם אחרת יהיה לי חשק בשביל העניין הזה", ובאמת נאמר "אל תאמר מחר פן יהיה מאוחר", "ואם לא עשוי אימתי", כי עמלק הוא שמשכנע אותנו לדחות את הכל למחר, וכבר רמזו בפסוק "צא והלחם בעמלק מחר", צא והלחם בעמלק הזה שאומר לך לדחות כל דבר למחר. וראיתי ממזכה הרבים הגה"צ רבי ישראל נח ברגר שליט"א רמז נפלא במילה "מחר" שאחרי האות מ' מגיע נ' ואחרי ח' – ט', ואחרי ר' – ש', וביחד זה יוצא "שטן" לרמוז לך שאחרי ה"מחר" מסתתר השטן, כי הוא זה שמשכנע אותך לדחות הכל להזדמנות אחרת.

וכידוע מה שהמשיל מרן ה"חפץ חיים" זצ"ל לגברת זקנה שסחבה סל תפוזים ולפתע הסל נפל מידה ונשפכו כל התפוזים, העוברים ושבים שמצאו תפוזים מתגלגלים ברוחב התכופפו ולקחו תפוזים, והזקנה עומדת בצד ובוכה... עבר שם חכם אחד

יושב במקום בו טמנו אוצר. מה שתחתיו אינו יודע, את האוצר שתחתיו לא חשף, ועתידות ידע!

מעשה יפה, אך מדוע כתבו אותו לדורות? מה אנו נוכל ללמוד מהסיפור הזה? זעק רבי יעקב גלינסקי זצ"ל: אנו מתנהגים כאותו קוסם! יושבים אנו על אוצר, ובמקום לנצל אותו, אנו עסוקים בחיזוי עתידות תלוש! כל אחד חולם מה יעשה בעתיד, כיצד ילמד ויתעלה ויכבוש מקום בצמרת. אולי והלוואי. אבל מה לך לחלום באספמיה, יושב אתה על אוצר, והוא ההווה. אותה, חשפת? אותה, אתה מנצל?

קום, נצל את האוצר שאתה יושב עליו, נצל את הרגע הזה ואת השעה הזו. אל תדחה לעתיד... (מובא בספר "החיים והמוות").

מה שסיפר הפרופסור

הסיפור הבא הובא בספר "החיים והמוות" (והוא מעובד עפ"י שיחתו של הרה"ג ר' משה יעקב הלוי קנר שליט"א):

באביב של שנת 1871 למנינם נטל גבר צעיר ספר כלשהו, וקרא בו שמונה עשרה מילים שהשפיעו על עתידו השפעה עמוקה. בהיותו סטודנט לרפואה בבית החולים הכללי

של מונטריאול, הוא היה מודאג פן לא יעבור את בחינות הגמר, מודאג לגבי מה שיעשה לאחר מכן, להיכן יעבור, כיצד יקים לעצמו קליניקה פרטית, כיצד יתפרנס.

שמונה עשרה המילים שסטודנט צעיר זה לרפואה קרא בשעתו, סייעו לו להיעשות רופא הנודע ביותר בדורו בארצות הברית! הוא הקים למעשה את בית הספר לרפואה על שם ג'ונס הופקינס, הנודע לתהילה ברחבי העולם כולו. משהלך לעולמו היה צורך בשני כרכים ענקיים, כרכים שהכילו 1466 עמודים, כדי לספר את סיפור חייו.

שמו היה סר ויליאם אוסלר. והרי שמונה עשרה המילים שקרא בצעירותו, פרי עטו של תומאס קארלייל, המילים שסייעו לו לחיות חיים המשוחררים מדאגה: "תפקידנו העיקרי אינו לראות את אשר שוכן במעורפל בריחוק מאתנו, אלא לעשות את אשר נמצא בבירור בהישג ידנו".

ארבעים ושתיים שנה לאחר מכן, בהזדמנות מיוחדת, אמר לסטודנטים, כי אדם שכמותו ששימש כפרופסור בארבע אוניברסיטאות, ושכתב ספר פופולארי – מניחים כי יש לו "מוח בעל איכות יוצאת דופן", הוא הצהיר בפניהם כי אין בכך אמת. הוא הוסיף ואמר כי

ידידיו הקרובים יודעים כי מוחו הוא "בעל תכונות בינוניות ביותר".

מה הוא, אם כך, סוד הצלחתו? הנואם ייחס את הצלחתו לעובדה שהוא חי את חייו ב"מדורים של יום אחר יום". למה התכוון בכך? **חודשים אחדים לפני שהופיע בייל, חצה סר ויליאם אוסלר את האוקיינוס האטלנטי על סיפונה של ספינה גדולה, שבה יכול היה רב החובל בעת שניצב על הגשר, ללחוץ על מתג – והנה זה פלא: נשמע קולן של מכונות, ומיד החלו חלקיה השונים של הספינה להיחסם זה מזה – להתחלק למדורים העומדים בפני מים.**

"ובכן, כל אחד מכם", אמר הד"ר אוסלר לאותם סטודנטים בייל, "הוא גוף הרבה יותר מפליא מאשר ספינת – האוקיינוסים הגדולה, וכל אחד מכם יוצא למסע ממושך יותר. ברצוני להאיץ בכם כי תלמדו לשלוט על המנגנון, ולחיות בהתאם ל"מדורים של יום אחר יום", וזאת היא הדרך הוודאית ביותר להבטיח את שלומכם במסע זה. עלו על הגשר, וודאו כי לפחות מחיצות – התאים הגדולות פועלות כהלכה. **לחצו על מתג ושמעו, בכל מפלס ממפלסי חייכם, כיצד דלתות – הברזל חוסמות את העבר – את**

ימות האתמול שהלכו לעולמם. לחצו על מתג נוסף והפרידו, באמצעות מסך של מתכת, בין ההווה לבין העתיד, ימות המחר, שטרם נולדו. ואזי, בטוחים אתם – בטוחים להיום!... חסמו את העבר!... חסמו את ימות האתמול, שהובילו שוטים למוות מאובק... עומס המחר, כשהוא מיתוסף לעומס האתמול, וכאשר אתם נושאים אותו על גבכם היום, יכול להכריע אף את החזקים ביותר. חסמו מפניכם את העתיד, כפי שאתם חוסמים בפני עצמכם את העבר.

הוסיף ואמר הד"ר אוסלר: **הדרך הטובה ביותר שבה יוכל האדם להכשיר את עצמו לקראת יום המחר – היא להתרכז, במיטב המשכל שלו, בכל ההתלהבות שלו – להתרכז במילוי מטלות היום בדרך הטובה ביותר שהוא יכול. וזאת היא הדרך האפשרית היחידה שניתן להתכונן באמצעותה לקראת העתיד.**

מה "למעשה"

טוב, מי שמכיר את "אשריכם ישראל" יודע שאני לא רגיל לצטט ממקורות שכאלו, ובוודאי שלא כל כך בהרחבה, אחרי הכל זה לא "תורה"... אך משום מה הרגשתי הפעם שיש בזה תועלת מיוחדת. ובאמת

עם מטלות, עלינו להתרכז רק במה שכעת עלינו לעשות.

ומצאתי לכל זה בס"ד רמז נאה, בתחילת פר' ראה נאמר "ראה אנכי נתן לפניכם היום..." רמז לנו הקב"ה: מה אני נותן לפניכם? איפה ה"עבודה" שלכם? "היום", תתמקדו במה שניתן לבנות ולעשות היום!

העיקרון הזה אינו רק בעבודת השם, אלא בכל עניין ועניין. אם אתה רוצה להצליח, עליך לעזוב את העבר ולא להיות טרוד בעתיד, אלא להתמקד במה שמוטל עליך כעת, וכאמור, אין הכוונה שלא לחשוב על העתיד, כל הזמן צריכים לשאוף קדימה, ואף להרבות בתפילה על מה שיתרחש אתנו גם בעוד עשרות רבות בשנים, אלא שלמעשה בזמן של "עבודה" והתמודדות

סיפור: "חומרא חדשה"

לשקול את המצות לשיעורים, למה לא תנוח? לפחות בשבת". אמרתי.

"מה לנו? שבת הגדול אצלי זה היום הכי לחוץ בשנה, אני חייב למצוא חומרא חדשה לפסח, זה מנהג אצלי כבר עשרים שנה, כל פסח – חומרא חדשה, זה גם פוטר לי איזה ספק בברכת שהחיינו".

מצטער שהפרעתי" נפרדתי ממנו מנסה להבליע את החיוך הסורר. "אולי תעזור לי למצוא משהו, גם לך לא תזיק איזו

רק מהלחץ איך הוא יספיק את ה"חי רגעים" הוא כמעט מת. שנה שעברה פגשתי אותו בליל שבת הגדול עם פרצוף "שבת תשובה". "קרה משהו?" שאלתי בדאגה. "תגיד, התאריך היום מוכר לך?", "כן" ענית, "גם מספר תעודת הזהות שלי מוכר לי"... "נו, מה אתה שואל, עוד יומיים פסח, מה אתה רוצה שאני ישב רגוע עם כוס בירה?". "בסדר, אבל שבת היום, מה יש לעשות? אתה לא יכול אפילו

את הסיפור הבא קראתי בעלון "מקורות חיים", ב"דבר העורך", כל כך התענגתי מהדברים, ששמרתי אותם שנה שלמה לכבוד קוראינו היקרים, וכעת הגיע הזמן להביא בפניכם את הסיפור באותו הלשון שהובא שם:

יש לנו שכן, מהמחמירים הגדולים של קרעניץ. בכל שנה כשפורים מפנה את מקומו בשמחה לפסח, לחץ הדם שלו שובר שיא חדש.

חומרא קטנה". הוא קרא אחרי.

בשבת בבוקר פגשתי אותו אחרי התפילה תוך כדי שהוא גורר בצעקות את ילדיו הבוכים לאכול פיתות בשמש הקופחת. "נו מצאת משהו?" שאלתי. "לא. גורנישט. היה לי רעיון, אבל זה היה חומרא דאתי לידי קולא, אז זה ירד מהפרק. מה עושים? עוד מעט ליל הסדר!" הוא אמר בקול רועד.

"הקב"ה ימצא לך חומרא הגונה בעתו ובזמנו" ברכתי אותו בחום, ועליתי לסעוד עם משפחתי בסלון הממוזג.

בדרשת שבת הגדול רב העיירה דרש בדין שמחת יום טוב, הוא ציטט את ה"שולחן ערוך" (או"ח תקס"ט): "חייב אדם להיות שמח וטוב לב במועד,

הוא ואשתו ובניו וכל הנלווים עליו. כיצד משמחון? הקטנים נותן להם קליות ואגוזים והנשים קונה להם בגדים ותכשיטין..." הוא דן במשך שעה ארוכה האם דין שמחת יום טוב מדאוריתא או מדרבנן וסיים בברכת פסח שמח.

בסיום הדרשה נגשתי לשכני המדקדק ושאלתי אותו איך הוא מקיים את דין שמחת יום טוב בביתו. "תשמע, אני שותה רביעית יין כל יום בפסח, יותר מזה אני לא יכול, גם הכמות הזאת משביתה אותי. לגבי אשתי, היא מוחלת קבוע על מתנה, אז זו לו לא בעיה. והילדים מקבלים מצה עם שוקולד זה יותר מ"קליות ואגוזים" לא!"

חשבתי רגע ואמרתי "אולי אתה צודק אבל מצאתי לך חומרא חדשה, לך תקנה לאשתך איזה תכשיט, לילדים איזה משחק יפה, ואל תשכח גם אותך. תקנה לך משהו שאתה אוהב". "נו באמת אני לא מחפש חומרות של עולם הזה, אני מחפש משהו קצת יותר רוחני." הוא כמעט נעלב.

ביום טוב ראשון ראיתי אותו הולך בנחת לא אופיינית למשפחתו. "גוט יום טוב" הוא בירך אותי בהתלהבות, "שכויח על החומרא. לא מצאתי שום דבר אחר, אז קיבלתי את ההצעה שלך, פינקתי את המשפחה כמו שרק מחמיר כמוני יודע. תאמין לי כזה פסח שמח לא היה לנו מעולם, ממש חומרא דאתי לידי שמחה".

לקראת חג הפסח תימסר בס"ד שיחה מיוחדת בעניין:

מתכוונים לפסח בשמחה

פרטים נוספים יהיה ניתן לשמוע בקו "אשריכם ישראל" 0772609134 – שלוחה 6

מי נבחר למנהיג

הרבי שוויתר על המעיל \ מיהו בעל חסד \ מתי החסד רק יזיק
\ השלמת המעלה העצמית \ חסד בימי הקורונה.

ועבד שנים למענו עבור המעיל הזה. והנה יום למחרת כשלבש אותו הוא אכן הבחין שזהו מעיל מיוחד, לא חודר אליו שום קור, והוא הרגיש חם מרוצה ושמח. כך הגיע ל"תלמוד תורה", כאשר שאר חבריו היו עם ג'קט או סוודר קל בלבד. לפתע הוא רואה אחד מן הילדים שבא מבית עניים מרודים, ללא שום ג'קט וסוודר, אלא רק חולצה ישנה בלויה ודקה ואפילו קרועה, וניכר שילד זה רועד מקור יותר מהאחרים. העיד הרבי, שבאותם רגעים הוא בעצמו רעד בגללו. הוא לא חיכה הרבה, אלא מיד פשט את המעיל המיוחד ונתן לאותו ילד. סיפר הרבי שבאותו הרגע הוא הסתכל על הילד וראה שעניו פשוט הבריקו מאושר וכאילו ניתנו לו חייו במתנה.

בסופו של יום אמנם היה לו קצת קר אבל הוא לא נבהל מכך. והנה בעת שהגיע לבית אמו, האמא הסתכלה עליו ושאלה בפליאה עצומה: היכן המעיל החדש, וכי שכחת אותו ב"תלמוד תורה"? והילד סיפר לה מה עשה עם המעיל החדש...

הרבי שוויתר על המעיל

חברים יקרים, במאמר שלפניכם נרחיב מעט לברר מיהו "בעל חסד", ועד כמה גדולה מעלת הנותן לאחרים במיוחד כשזה על חשבון הנוחות האישית שלו. ונראה עד כמה מנהיגי ישראל הצטיינו במעלה זו, עד שבזכותה עלו ונתעלו במעלות התורה והיראה. ונפתח בסיפור.

יום אחד ישבו חסידיו של הרה"ק רבי דוד מלעלוב זצ"ל במחיצת רבם, והיה זה "עת רצון", עד שהרהיבו עוז לשאול את הצדיק: ילמדנו רבינו, במה זכית למעלות כל כך גדולות? ענה להם הרבי שהוא גדל כילד בעיר לעלוב שם שררה עניות נוראה, יום אחד הגיע אליו אביו ואמר, יש לי מתנה מאד משמחת ויקרה בשבילך, מעיל פרווה חדש שיחמם אותך וישמור עליך, וכך תוכל ללכת ללמוד תורה מתוך חום ונוחות ללא הפרעה. היה זה אוצר מאד יקר בזמנם, כשבחורף היה קור עז ונורא.

דוד הילד היה בשמחה גדולה ועצומה בשל כך שאביו טרח

לבסוף להמנות על זקני הסנהדרין.

וכך מספר המדרש (במדבר רבה טו,כו): "כשאמר להם 'לא תאספון לתת תבן לעם', היו באין הנוגשים ומונין את הלבנים ונמצאו חסרות, היו מכין הנוגשים את השוטרים שנאמר 'ויכו שוטרי בני ישראל', והיו השוטרים מוכין על יתר העם ולא היו מוסרין אותן בידי נוגשים, ואומרים מוטב אנו ללקות ואל ישלנו יתר העם. לפיכך, כשאמר הקב"ה 'אספה לי שבעים איש מזקני ישראל' (במדבר יא,טז), אמר משה לפני הקב"ה, רבנו של עולם, איני יודע מי ראוי ומי אינו ראוי. אמר לו 'אשר ידעת כי הם זקני העם ושוטרי'ו' (שם), אותן הזקנים והשוטרים שהיו מוסרין עצמן ללקות עליהם במצרים... יבאו ויטלו בגדולה זו".

וכאן הבן שואל: עם כל הכבוד והערכה לשוטרי ישראל שממש מסרו נפש למען עם ישראל, האם כל מי שעושה חסד כה גדול ראוי לשבת בסנהדרין, האם הנהגת החסד מעידה על היקף הידע ההלכתי שלהם, או שמא על גודל ה"דעת תורה" שלהם? הלא יתכן שאדם יעשה חסדים לרוב בו בשעה שהוא עם הארץ גמור ובוודאי אינו ראוי לישב בסנהדרין!

האמא הרימה את קולה וגערה בו על אובדן שנים של עבודת אביו בעבור המעיל. איך אתה מעז לתת את המעיל הזה ללא רשות?! ואיימה עליו שאביו לא יעבור על זה בשתיקה לכשיחזור מהעבודה. ענה לה דוד הילד: אני מוכן לקבל הרבה מכות עבור המעשה, העיקר שאני יודע שבזכותי הילד הזה לא יסבול מקור.

העיד רבי דוד זצ"ל שברגע זה הוא הרגיש שנפתח לו אור משמים שהאיר את נשמתו, אור של תורה וקדושה בעבודת השם, ומאותו רגע הרגיש שיש לו סייעתא דשמיא מיוחדת להתעלות ולהיות גדול בישראל (גיליון "פניני בית לוי").

מיהו בעל חסד

אם ישאלו אותנו: מיהו "בעל חסד"? יתכן שנשיב: אחד שעוזר לאחרים בשעות הפנאי, אך בפרשת שמות אנו קוראים על מנהיגי ישראל שכבר בצעירותם מסרו נפש למען הזולת, גם כאשר היה הדבר על חשבונם! משה רבינו ע"ה שמסר נפש למען עם ישראל "וירא בסבלותם" עד שזכה להושיע ולהנהיג את ישראל. המיילדות שעברו על ציווי של פרעה וסיכנו את עצמם להצלת ילדי ישראל, עד שזכו לבתי לוייה כהונה ומלכות. וכן שוטרי ישראל שזכו

מתי החסד רק יזיק

בכדי להשיב על פליאה זו, נקדים ביסוד מעבודת החסד.

חסד יכול לתקן את האדם, להכניע אותו, ולהוציא אותו מאנוכיות. אך החסד יכול באותה מדה לגרום לאדם להיות מושחת יותר בגאווה ויהירות מרובה, הן כולם חייבים לו הכרת הטוב... החסד רק מילא את סיפוקו האישי.

ובמה תלוי הדבר? מי שניגש לחסד מתוך אמונה, אמונה שהכל שייך לבורא עולם, והוא שהפקיד יכולות מסוימות בידי, אחד כזה חש מחויב לעשות חסד, ואף עושה את החסד מתוך רצון לשבור את תחושת האנוכיות. אך מי שניגש לחסד רק בכדי להשתיק את מצפונו, וכל שכן מי שניגש לחסד רק בכדי לקבל כבוד, הרי שהחסד יכול אפילו לעשות אותו עוד יותר מושחת!

וכך אומר הגה"צ רבי שמשון דוד פינקוס זצ"ל: "אדם שעושה את כל החסד שבעולם, צדיק יסוד עולם, אך עדיין לא תפס את הקשר עם בוראו – בינו ובין בהמה אין כלום, ואני

אומר זאת עם כל האחריות! הבהמה נהנית מאכילת עשב, והוא נהנה מחסדים" ("נפש שמשון" שערי האמונה ל"ו).

הבנתם את העניין? אכן יש גם גויים שעושים חסדים, ואולי אפילו בעלום שם, אך איך הם יגיבו אם באחד העיתונים ייחסו את כל מה שעשו בעלום שם למישהו אחר? פתאום העיתון ייתן את הכבוד למתחרה שלהם? הרי ברור שהם לא יעברו על כך בשתיקה... כי עם כל הכבוד ללב שלהם, כל עוד שאין האמונה עומדת מאחורי החסד, האדם נמצא בסכנה מתמדת להיות אפילו יותר מושחת.

איך נוכל לדעת האם האמונה עומדת מאחורי מעשי החסד? כאשר האדם מסכים "לחטוף מכות" בכדי שהזולת ינצל, כדוגמת שוטרי ישראל, זהו חסד שבא בוודאי מתוך אמונה. וחסד שכזה מרומם את האדם ומכשיר אותו להיות כלי קיבול לעמלה של תורה, ואף לזכות ב"דעת תורה". כפי שאכן זכו שוטרי ישראל, עד שהיו ראויים להיות חברי הסנהדרין. וזאת אף משום שכל מטרת התורה

אבא שבודאי יכיר טובה למי שיעזור לילדיו, הגם אם אותו אדם יעזור להם מתוך אינטרס אישי, סוף סוף הוא עזר להם וראוי להכיר לו טובה...

ורק כאשר האדם עושה חסד ובתוך תוכו הוא כועס על הזולת על שכביכול "מנצל" אותו, אזי היה ראוי יותר שלא יעשה חסד.

השלמת המעלה העצמית

אברהם אבינו ע"ה הצטער על שמחמת החמה שהוציא הקב"ה לא מגיעים אליו אורחים, והנה שלח אליו הקב"ה מלאכים בדמות אורחים ושמח. והנה לאחר מכן כשנדע לו שהם מלאכים לא מצינו ששוב הלך לחפש אורחים, הרי לנו שאברהם התייחס להכנסת המלאכים כ"הכנסת אורחים" הגם שאינם זקוקים לחסדי הבריות, ומדוע? הלא התברר שלא עזר להם במה שהזדרז להכניסם ובמה שמיהר להכין להם אוכל?

מרו ה"חזון אישי" זצ"ל מספר על חסיד אחד שהזמין אורח וטרח הוא ובני ביתו בשביל האורח, אמנם האורח לבסוף לא

הינה שבירת גאוותו של האדם, וחינוכו להתבטל לרצון השם, שדבר זה משבר את תחושת האנוכיות הטבעית, ומי שעושה חסד שכזה זוכה אכן להתחבר לתורה הקדושה.

זה המקום לציין שמי שאינו "שלם" עם מעשה החסד, ובתוך תוכו הוא מפקפק ואומר לעצמו: "אין לי כח לעשות את החסד, אבל לא נעים...", יתכן מאד שחסד שכזה יביא את האדם לידי כעס פנימי ודינה לכף חובה, ועד לשנאת חינוס רח"ל, לכן צריך תמיד לבדוק את עצמנו, האם אני שמח במעשה שאני עושה, ומי שלא שמח במעשיו, בדרך כלל טוב יותר שלא יעשה אותם. כי במקום שהחסד ישבר את רגש האנוכיות והגאוה, עוד יביא אותו למידות רעות.

הבהרה חשובה: אף שחסד מושלם הוא חסד הנעשה מתוך אמונה וכו', אין זה אומר שמי שעושה חסד על מנת לקבל כבוד כאילו לא עשה חסד, חלילה מלומר כך, ובפרט שכידוע "מתוך שלא לשמה בא לשמה", ומה עוד שהשי"ת מכיר טובה למי שעושה חסד עם בניו, וכמו

והוא עמל לכבודם אזי הגם שלבסוף הסתדרו האורחים בלעדיו, הרי הוא את שלו עשה, הוא התחזק ב"מידת הנתינה", הוא חיזק את ה"רצון" שלו על ידי פעולות מעשיות. כי הדאגה לזולת עיקרה בכדי לתקן את "עצמו".

בזה נוכל להבין מדוע מה שהיה עינם של תלמידי רבי עקיבא צרה זה לזה וכו' מנעה את שלמות תורתם שלא יכלו להיות ממשיכי התורה, הגם שבודאי הצרות עין היא הייתה קלה שבקלות ורק לרום דרגתם היה נחשב להם הדבר לעוון גדול, ולכאורה מדוע נענשו כל כך, ובמה יתרונם של שבעת התלמידים החדשים שמהם מלאה כל הארץ דעה, וכי דופי היה בתורתם של ראשונים?

מין הגאון רבי זלמן רוטברג זצ"ל ראש ישיבת "בית מאיר" מבאר שענייני בין אדם לחברו ואף הקלים ביותר אף הם מהדרכים והיסודות של השלמת האדם את עצמו, ואם כן פגיעה או צרות עין בחברו אינה רק עניין חיצוני גרידא אלא פוגמת בתורתו ואישיותו של האדם, ועל כן יש בה חיסרון בשלמות

בא, ולבסוף נודע לו שהגבאי האחראי על הכנסת האורחים שלח בטעות את האורח לבית אחר אשר שמחו לארחו, חזר בעל הבית ועדכן את בני ביתו, הללו התחילו להצטער, אמר להם החסיד אל תצטערו "אין האורח כאחד מהנכסים לעשות בו סחורה, דאגתי היא רק שיהיו להאורח צרכיו וסעודת שבת, אבל אחת היא לי אם קבל זה ממני או מזולתי" ("חזון איש - אמונה וביטחון" פ"א אות יג), ה"חזון איש" מסביר שזהו דרכו של החסיד אשר שמח למצוא אחרים במלאכתו ואין עינו צרה ורוצה שרק הוא יזכה במצווה. הנה גם במעשה שמביא ה"חזון איש" יש להבין הלא סוף כל סוף מדוע לא יצטער החסיד על שלאחר טרחה מרובה עבור "הכנסת אורחים" נמנע ממנו הזכות לקיים מצווה זו?

על כורחך שאת עיקר מצוות הכנסת אורחים לא מפסיד זה אשר עושה מאמץ מיוחד עבור הזולת, הגם שלבסוף לא נהנה הזולת מטרחתו, כי עיקר מצוות "הכנסת אורחים" היא מצד ה"רצון" – מצד העמידה במבחן הדאגה לזולת, וכאשר יודע אדם שאמורים לבוא אליו אורחים

תחושה של ערבות הדדית, "נכון, אין לי איך לעזור לך, אבל לפחות אני משתתף בצערך, אני שומע אותך, אתפלל עליך, אחשוב איך אולי אצליח לעזור", המילים האלו שכל כך נותנות כח, התחושה שנתת לזולת שהוא לא נמצא לבד, זהו דבר עצום לאין ערוך.

הנה כאשר הזולת בא אליך ומתחיל לספר לך את מה שעובר עליו, אתה חושב לעצמך "מה הוא רוצה ממני, הרי אין לי איך לעזור לו"... אך האמת היא שהוא יודע את זה, ועם זאת הוא בוחר לשוחח אתך, כי "דאגה בלב איש ישחנה", זה נותן לו שחרור נפשי כשהוא מדבר אתך, ובפרט כשתשדר לו שאתה מבין אותו! מבין! זה הכל!

אל תנסה לשכנע אותו שהוא בכלל לא מסכן, ויש מסכנים גדולים יותר... רק תשדר הבנה, "אני מבין אותך, זה באמת לא פשוט", המילים הכל כך קטנות ופשוטות יכולות להציל! לעולם לא תדע באיזה מצב נמצא הזולת ועד כמה הוא זקוק למילים הטובות שלך.

חשבתי בס"ד שזו הייתה מצות החסד בזמן יציאת מצרים, הלא עם ישראל הלכו במדבר, כאשר בגדיהם גדלו אתם, המן ירד להם משמים וכו', איך יכלו לקיים באותה תקופה את מצות החסד? אלא, שגם אז היו ימים לא קלים, פתאום שלושה ימים אין מים...

ונצחיות התורה, ותורה כזאת לא ניתנת ואינה ראויה להמשך, ועניין זה הוא יסוד בכל התורה, והנה "חסד" אשר לכאורה נראה שענינו דמכיון שיש "זולת" וחסר לו משהו עלי להשלים לו חסרונו, אך באמת יסוד החסד הוא מה שזוכה האדם ל"עצמו", וה"זולת" הוא רק ההיכי תימצא לזה, שעל ידי שעושים חסד עם הזולת זוכים אנו לתקן את עצמינו, וזהו שהדגיש רבי עקיבא לשבעת תלמידיו – אתם לא תהיו "עיניהם צרה בתורה זה לזה", ובכך שתשלימו "עצמכם" תמשך תורתכם ("טוב דעת" – נהורא עמוד 79).

חסד בימי הקורונה

מורי ורבותי, הרחבנו בעניינה של מידת החסד, והרחבנו במעלתם של אלו שמוכנים לסבול בכדי לעזור לאחרים. דומה שלעת כזאת בו העולם עובר טלטלה גדולה, רבים חולים וסובלים ייסורים, ורבים אחרים אבדו את מטה לחמם, ואף רבים חלו בחרדות ובעיות נפשיות, רח"ל, לעת כזאת זקוקים במיוחד לבעלי אהבת חסד. והחסד הנדרש אינו רק בתחום העזרה המעשית, אלא כל הקשבה לזולת ונתינת

פרעה, אלא אני בא אתך. ועל זה הדרך, תמיד, בכל מצב, הקב"ה אומר לכל יהודי: אתה צריך ללכת לפרעה? יש לך "פגישה" עם היצר הרע? או שאיזה דבר מציק ומפריע לך? דע לך שלעולם אתה לא לבד! תמיד אני אתך, "בא אל פרעה אתי ביחד"... בבחינת "עמו אנכי בצרה".

ואף אנו נצטוונו "והלכת בדרכיו", ללכת בדרכו של הקב"ה, מה הוא הולך תמיד עם כל יהודי לכל מקום, ו"בכל צרותיו לו צר", אף אנו נישא בעול עם הזולת בכל מצב ועניין.

פתאום מגיע עמלק ונלחם בהם... היו עוד כמה מלחמות באמצע הדרך, וטרגדיות קשות לאחר חטא המרגלים, ועוד ועוד, היו בהחלט ימים רבים לא קלים, ומי שרצה לעשות חסד היה ניגש לאחרים ושומע אותם, מרחם ומעודד, נכון, לא היה מה לתת לזולת מבחינה גשמית, אבל מבחינה נפשית היה הרבה מה לתת, אהבה, הבנה, רחמים, עידוד, ובעיקר – האזנה...

וזכיתי בס"ד לחדש עוד, דהנה בתחילת פרשת בא כתוב שהקב"ה אמר למשה רבנו ע"ה "בא אל פרעה", ומבארים שהקב"ה אמר למשה רבנו: אתה לא הולך לבד אל

מהי "אהבת חסד" - מדברי מרן המשגיח רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל

"יתכן שיחה אדם חיים ארוכים ויתן צדקות כל ימיו, וכל נתינתו נובעת מכח המדות ואין זה נדיבות הלב, כי נתינת הצדקה אצלו היא מחמת קיום מצוה וחוב בעלמא ואין זה הנתינה הראויה... ובמתני' (אבות ה,יד) 'ארבע מדות בנותני צדקה, הרוצה שיתן ולא יתנו אחרים עינו רעה בשל אחרים', וראה ברבינו יונה שמפרש שרוצה לקבל הטובה והשבח לעצמו ואינו רוצה בטובת הבריות, וחזינן מפורש שאף על גב שנותן צדקה מכל מקום עדיין נכלל בקרב בעלי עין רעה, שכל מטרתו רק לקבל שכר ושבח ועינו רעה בשכר אחרים, ובודאי שאין נתינתו משום אהבת הבריות שבקרבו..."

'הגיד לך אדם מה טוב ומה ד' דורש ממך עשות משפט אהבת חסד והצנע לכת עם אלוקיך' (מיכה ו,ח), הדגישה התורה שרצון הקב"ה מישראל אינו רק עשיית חסד אלא אהבת חסד, כי עושה החסד עדיין אין זה ראה שנטע בקרבו מדת הנדיבות, אלא אפשר שעדיין בכלל רעי העין נמנה, ורק האוהב את החסד עקר מקרבו מדת עין רע.

ודוגמא למדת אהבת חסד יש ללמוד מאברהם אבינו ע"ה שהיה ביום השלישי למילתו והקב"ה הוציא חמה מנרתיקה כדי שלא להטריחו באורחין, ומכל מקום הצטער אברהם אבינו ע"ה על אי אפשרות לקיום החסד, עד שראה הקב"ה שגודל צערו באי קיום החסד יותר גדול מצער הטרחה באורחים ולכן שלח לו הקב"ה מלאכים בדמות אנשים כדי שיוכל להכניס אורחים, זו צורת האוהב את החסד ומי אשר מדת טוב עין בקרבו"

(י'אור יחזקאל" מדות רי"ז).

האור בתקופת הקורונה

ולא השתחווה להמן, המן כעס והבטיח נקמה, לרגע היה נראה שהתנהגותו של מרכי היהודי סבכה את עם ישראל, אך מי שהמתין בסבלנות ראה שדווקא מתוך הכעס של המן נוצר ה"ונהפוך הוא" הגדול, ותלו את המן על העץ שהכין למרדכי...

וכמה שיש יותר הסתרות סימן שמאחוריהם מסתתר יותר אורו של השי"ת. וכפי שבמעמד מתן תורה נאמר (דברים ד,יא) "וההר בער באש חשך ענן וערפילי, גי מחיצות עמדו כביכול בין העם לבין השי"ת, טעה מי שהתיימש ואמר: תראה כמה הסתרות ומחיצות, איזה חושך, לא רואים כלום... כי באמת דווקא שם, במקום של ההסתרה גדולה, שם בדיוק ממתין לנו השי"ת עם אור עצום של גאולה וישועה.

ולכן צריך לזכור, לא רק שהחושך לא מעכב את הגאולה, אלא דווקא הוא בעצמו זה שמביא את הגאולה. אתה רואה חושך גדול? תמתין לאור הגדול שבוודאי יגיע. אבל תמתין, כי אם חלילה תתיימש, וכל שכן את תתלונן, המצב יכול להסתבך. כי החושך בא לניסיון, אם מגלים אימון בבורא עולם מתוך החושך, "ואמונתך בלילות", זוכים מיד לאור של גאולה. יש הרבה מה להרחיב בזה, ובספר "בטחתי ונושעתיי" הבאתי סיפורים רבים ודברי עידוד וחיזוק מעניין זה. אך במסגרת מאמר זה אביא

האור שמאחורי החושך

חברים יקרים, אנו עוברים עת תקופה לא פשוטה בכלל, החושך יכסה ארץ, וכמה שדמיינו שהנה האור מגיע והתקופה הזאת תשתייך רק לדפי ההיסטוריה, אנחנו מגלים שהסוף לא בדיוק נראה באופק, אני כותב את הדברים בסוף חודש שבט, על מנת שתקראו אותם בחודש ניסן, כמה תהפוכות יכול לעבור העולם בתוך זמן שכזה... מי יודע עוד כמה מוטציות אולי יגלו, והלוואי שהדברים האלה כבר לא יהיו אקטואליים, הלוואי שכבר נזכה לגאולה שלמה הרבה לפני שהגיליון ישלח להדפסה. ובכל אופן, נכון לרגע זה לא רואים את האור שבקצה המנהרה, ורבים נכנסים לייאוש ותסכול. לכן חשוב להזכיר לכולנו שדווקא בתוך ההסתרה ממתין לנו אור עצום! לא "גם בתוך ההסתרה", אלא "דווקא בתוך ההסתרה"!

אין הפרי יוצא מהאדמה, עד שהגרעין שנטמן באדמה יעבור תהליך נביטה וריקבון גמור, רק אחרי ההרס המוחלט של אותו גרעין, יוכל להיווצר במקומו פירות לרוב.

ובאמת תמיד לפני בא הגאולה מתרבה החושך, כך היה במצרים, כשמשוה רבנו ע"ה ניגש לפרעה, הגזירות התקשו יותר, אבל אחרי החושך הגדול הגיע אור הגאולה, וכן גם בפורים שמרדכי לא כרע

רק נקודות ספורות מהספר הנ"ל ומגיליונות קודמים.

כיבוי אורות...

מספרים שלפני שנים באחת המלחמות היה איסור להדליק אור בלילה, בשביל שהאויב לא יזהה איפה יש בתים ואז חלילה הוא ישלח פגזים לכיוון הזה, אבל מה לעשות שאנשים רוצים אור? אז היו הולכים לחנות וקונים ווילון שמסווה את האור, ככה לא יראו את האור מבחוץ.

והנה כאשר אחד בא למוכר ואמר לו: אני צריך בבקשה ווילון שיסתיר את האור, שמחוץ לבית לא יראו את האור בכלל. המוכר היה שואל אותו: תגיד לי המנורה שיש לך בבית היא גדולה או קטנה? ועוד שאלה, תגיד לי, המנורה שלך נמצאת קרוב לחלון או לא?

והלה היה מתפלא: מה אכפת לך מה קורה אצלי בבית?! תביא לי ווילון כבקשתי וזהו...

והמוכר היה מסביר את עצמו: חשוב לי לדעת את הפרטים הללו, שכן כמה שהאור יותר גדול והוא יותר קרוב לחלון, ככה צריך ווילון יותר עבה ואטום בכדי להסתיר את האור...

הבנתם את העניין? יש לך "חושך" באמצע היום? יש הסתרות, כל מיני דברים לו מובנים? אז תדע לך:

כמה שיותר קשה, כמה שה"הסתרה" היא יותר גדולה, סימן שממתין לך אור יותר גדול, ועוד משהו – סימן שהאור הוא כבר ממש קרוב אליך! הגאולה שלך עומדת ממש להגיע! (עפ"י "באר הפרשה").

והנה פעמים רבות אנחנו מתפללים, ומייד לאחר מכן המצב נהיה רק יותר גרוע... ברור שזהו ניסיון האם נסמוך על השי"ת, והאם חלילה נתייאש ונפסיק להתפלל. ומביא הגה"צ רבי אלימלך בידרמן שליט"א משל למה הדבר דומה, לאחד שבא לנקוש על דלת חברו, הוא שם לב דרך העינית שבדלת שיש אור בבית, אך משנקש בדלת לפתע האור נעלם, הסיק הנוקש שבעל הבית מתעלם מדפיקותיו והולך לישון... אך באמת בעל הבית ניגש לפתוח את הדלת, ורק משום שהוא התקרב אל הדלת נסתרה העינית... ללמדנו שדווקא לפני שדלת הישועות נפתחת ישנו חושך...

ובאמת הבעיה שלנו היא שפעמים רבות אנחנו רואים את החושך הזה ופשוט מתייאשים ובורחים... מפסיקים לצפות לישועה ונכנסים לייאוש, ואז הקב"ה בא לפתוח את דלת הישועות אך לצערנו אנחנו כבר לא נמצאים ליד הדלת...

לכן חשוב מאוד לא לאבד את התקווה אף לא לרגע, וגם אם

כדי שתשובו, אם תאמרו שהיא קרי (מקרה) אוסיף לכם חמת אותו קרי".

והנה המשל: מספרים על עיר אחת של "חכמים", אשר היה אצלם גשר גדול שעבר מעל הנהר, וביום מן הימים נפער חור גדול באמצע הגשר, ורכבים רבים נפלו עם רוכביהן אל הנהר ונזקקו לטיפול רפואי דחוף, "חכמי העיר" **התכנסו לדון איך להתמודד עם המצב והקימו "קבינט מיוחד לבלימת התפשטות נזקי הגשר"**, לאחר דיונים מרובים הם יצאו אל הציבור הרחב במסיבת עיתונאים מיוחדת בה הם הכריזו: "אנחנו ננצח את החור של הגשר!", והם החליטו על בניית בית חולים מיוחד מתחת לגשר שהוא יהווה "חיסון" נגד פגעי הגשר... כל נופלי הגשר יזכו לטיפול מיידי ומסור וכך ינצלו חייהם...

אלא שאז התגלתה "מוטציה חדשה", הוכח שוב ושוב שרבים מנופלי הגשר חטפו חבלה בראשם ממבנה בית החולים החדש... שוב התכנס ה"קבינט" והחליט להקים חיסון חדש שיגן מהמוטציה – הם הגדילו את בית החולים ופתחו מחלקה מיוחדת להתמודדות עם חבלות ראש...

מה נאמר ומה נדבר, חכמים שכמותם... הלא כל אחד מבין שצריך לטפל בשורש הבעיה במקום להסתפק במתן עזרה רפואית. וצריך בדחיפות לסתום את החור שנפער.

התפללנו ואנחנו רואים פתאום "חושד" נמשיך להתפלל ולקוות לישועה, כי הקב"ה מושיע רק את מי שמקווה לישועתו ולא מתייאש.

בעקבות החור שנפער בגשר

בגיליון של חודש שבט הבאתי לכם משל להבנת המצב שבו אנו מצויים בתקופה זו, ברשותכם, אחזור עליו שוב, ורק לפני כן אצטט מדברי הרמב"ם ז"ל, מהם נבין עד כמה אין להתייחס באדישות כלפי מאורעות התקופה, וכך כותב הרמב"ם בהלכות תענית (פ"א, א-ג): "מצות עשה מן התורה לזעוק ולהריע בחצוצרות על כל צרה שתבוא על הציבור, שנאמר על הצר הצורך אתכם, והרעותם בחצוצרות, כלומר, כל דבר שייצר לכם, כגון בצורת ודבר וארבה, זעקו עליהם והריעו. ודבר זה מדרכי התשובה הוא, שבזמן שתבא צרה, ויזעקו עליה ויריעו, ידעו הכל שבגלל מעשיהם הרעים הורע להן. ככתוב "עוונותיכם הטו" וכו' וזהו שיגרום להסיר הצרה מעליהם. אבל אם לא יזעקו ולא יריעו, אלא יאמרו דבר זה ממנהג העולם ארע לנו, וצרה זו נקרה נקריה (קרה מקרה) הרי זה דרך אכזרית וגורמת להם להדבק במעשיהם הרעים, ותוסיף הצרה צרות אחרות. הוא שכתוב בתורה: "והלכתם עמי בקרי, והלכתי גם אני עמכם בחמת קרי", כלומר שאביא עליכם צרה

כעת אגיש בפניכם ליקוט קצר מדברי מרנן ורבנן האומרים שדווקא הניסיונות וההפרעות לעמלה של תורה וכל ענייני עבודת השם דווקא הם שמזכים אותנו בהזדמנות מיוחדת להתעלות יותר (הכל מובא כלשונם). **ולכן לא יאמר אדם: אמתין עד שיגרמו ההפרעות ואז אתחזק בעבודת השם ואעסוק בתורה, כי באמת ההיפך הוא הנכון, כעת ישנה הזדמנות מיוחדת לקבל "קרבן קפיצה" לעלייה גדולה, כי כאמור דווקא היכן שיש חושך מסתתר האור הגדול!**

מנן המשגיח רבי ירוחם ממיר זצ"ל:

"כשרואין גדולתם הענקית של האבות הקדושים מבינים כי היתה דרך ומהלך להתגדלותם, ומה זה? – זהו שגילו לנו חז"ל הק', שכח המגדיל הם הניסיונות. **ידע נא האדם כי כל הגדולים אשר היו לפנינו גדלו רק מאלה הרגעים אשר היה בהם כח הגידול והצמיחה.** ולא גוזמא יהיה אם נאמר כי הלואי ויגיע האדם לאסוף מרגעים אלה בכל ימי חייו – חודש ימים. והאבות הקדושים אשר העניקו החמה בגודל קומתם, הם אשר גדלו כל ימי חייהם, ובמה גדלו – ב"ניסיון אחר ניסיון וגידולין אחר גידולין" – **כח הגידול והצמיחה הם הניסיונות!**" (ידעת תורה" בראשית כ"ב,א').

גם בהתמודדות עם נגיף הקורונה, אף שברור שיש להקפיד על חובת "ונשמרתם" ויש לעשות מה שאפשר למען הבריאות, אל לנו לשכוח את העיקר – לשוב אל השם, להכריז "אצבע אלוקים היא", להאמין ולבטוח אך ורק בבורא עולם, ולהתבטל לגמרי לרצונו יתברך. כי בלי זה עדיין לא שתמנו את החור שנפער...

כח הצמיחה הם הניסיונות

אמרתי לתלמידים מתחזקים משל הממחיש את ההתמודדות עם קשיים, כפי שכולנו חווים במיוחד בתקופה זו. **משל לאחד שמתאמן ב"חזר כושר" על הרמת משקולות,** הוא לוקח משקולת כבדה ומרים אותה שוב ושוב, בהתחלה הדבר בא לו בקושי, אך עם הזמן הוא מתרגל וזה כבר לא כבד עבורו, ואז בכדי להמשיך להתאמן ולפתח את השרירים וכדומה הוא לוקח משקולת כבדה יותר ושוב פעם קשה לו... האם תאמרו שהוא "מסכן" – הוא מתאמן כל כך הרבה זמן ועדיין קשה לו? בוודאי שלא! שכן בכל פעם הוא "עולה דרגה" ולוקח אתגר חדש הגדול וכבד מקודמו. כך גם בעבודת השם, ה"עובד" נפגש בקשיים ויכול לדמיין שהוא לא "מתקדם", אך באמת דווקא מפני שהוא כל כך מתקדם הוא חש שוב ושוב בקשיים חדשים.

מִרְנָה "קְהִלּוֹת יַעֲקֹב" זצ"ל:

"כמו שאמרו חז"ל כל הגדול מחברו יצרו גדול כמו כן כל הראוי להיות גדול ועצום בתורה מסתערים עליו יותר ויותר הפרעות בצורות שונות וכשמתחזק להחזיק בעץ החיים, סוף סוף היסורים חולפים, והנה מתוך היסורים שלך מוכח שאתה ראוי להיות גדול מאד בתורה ויראת שמים".

"כל אדם ובפרט בצעירותו יש לו תקופות של עליות וירידות, ועיקר עבודת הבורא יתברך הוא בזמן הנפילה, ואמרו חז"ל 'יפה אחד בצער ממאה שלא בצער', וכשמתחזק בזמן החושך להתייגע על התורה כראוי זוכה אח"כ לרוב בהירות וכו'". ("קריינא דאיגרתא" ח"א)

מִרְנָה "פְּחַד יִצְחָק" זצ"ל:

"אהובי, הנני לוחץ אותך אל לבבי, ולוחש באוזןך, כי אילו היה מכתבך

מספר לי על אודות המצוות ומעשים טובים שלך הייתי אומר שקיבלתי ממך מכתב טוב. עכשיו כשמכתבך מספר לי על דבר ירידות ונפילות ומכשולים, הנני אומר שקיבלתי ממך מכתב טוב מאד. רוחך סוערת לקראת השאיפה להיות גדול. בבקשה ממך אל תצייר לעצמך גדולים שהם ויצרם הטוב בבחינת חד-הוא. לעומת זאת צייר בנפשך גדלותם של גדולי עולם באותיות של מלחמה נוראה עם כל הנטיות השפלות והנמוכות. ובזמן שהנך מרגיש בקרבך סערת-היצר, דע לך שבזה הנך מתדמה אל הגדולים הרבה יותר מאשר בשעה שאתה נמצא במנוחה שלימה שאתה רוצה בה. דווקא באותם מקומות שהנך מוצא בעצמך הירידות הכי מרובות, דווקא באותם המקומות עומד הנך להיות כלי להצטיינות של כבוד שמים".

ישנו חולה אשר אין לו תיאבון לאכול, ובכדי לקבל תיאבון לאכילה הוא זקוק ראשית להיות בריא, אולם בכדי להיות בריא צריך כבר עכשיו להתאמץ ולאכול עד שיתחזק... והעצה היחידה לחולה זה הינה להכריח את עצמו בכח לאכול עד שיתרפא ואחר כך יהיה לו תיאבון. **אומר מִרְנָה הגאון רבי בן ציון אבא שאול זצ"ל** שכן הוא הדבר בלימוד התורה, והוא מוסיף ואומר: "מי שאין לו חשק ללמוד יקבל על עצמו ללמוד חמש דקות בלי להפסיק באמצע כלל, ויוסיף לזה לאט לאט, ואחר כך יתרגל שלא לדבר כלל! כי התורה עצמה היא האוכל לחיזוק האדם ולרפואת הנפש"

("אור לציון" מוסר עמ' רס).

קו החיזוקים "אשריכם ישראל"

מסר יומי קצר \ שיעור שבועי ב"אור החיים" הק' \ שיחות
חיזוק והרצאות אקטואליות

מאת הרב שמעון גוטסמן שליט"א

077-260-9134

לתגובות \ להזמנת הרצאות \ להזמנת הספרים "בטחתי ונושעתי" [סיפורים מחזקים
בני זמנינו], ו"יגעתי ומצאתי" [מאמרים וסיפורים לחיזוק עמלה של תורה בשמחה]

ניתן להתקשר : 08-9743208 \ 0527608955

ניתן לקבל את העלון בדוא"ל: 089743208A@gmail.com

בשורה משמחת למארגני "ישיבות בין הזמנים" וכדו'

בס"ד נתקבלה תרומה לסבסוד הספר החדש "יגעתי ומצאתי"
לרוכשים כמות לזיכוי הרבים. **הספר מכיל מאמרים וסיפורים**
בני זמנינו לחיזוק עמלה של תורה בשמחה, ורבים התחזקו
בזכותו בחשק שמחה ומתיקות בתורה. הספר מעוטר
בהסכמות וברכות מגדולי ומאורי הדור.

הפצה ראשית בכל החנויות המובחרות ברחבי הארץ ע"י:
ספרייתי גיטלר

לכמויות: 08-9743208

נא להרבות בתפילה לרפואתם השלמה של

אליהו בן רחל וחיים צבי בן רבקה בתוך שאר חולי ישראל

שיעור הישועות

תושבי קרית גת והסביבה מוזמנים

לשיעור השבועי בפרשת השבוע

מאת הרב שמעון גוטסמן שליט"א

לאור תורת ה"אור החיים" הק' זיע"א אשר דבריו מסגולים לכל הישועות, בשילוב סיפורים אקטואלים, עצות וסגולות.

לקראת חג הפסח הבעל"ט נרחיב גם בעניין:

מתכוננים לפסח בשמחה

השיעור מתקיים בס"ד כל יום המישי בערב בשעה 20:30
בבית המדרש המרכזי "קרעטשניף" בקרית גת

ברוכים הבאים בשם השם!

הגיליון מוקדש לע"נ זקן ראשי הישיבות
מרן הגאון הגדול רבי יצחק אריה ב"ר דב שיינר
זצוק"ל
ה.נ.צ.ב.ה.

מכתבו של מרן זצ"ל לספרנו החדש "יגעתי
ומצאתי" [מאמרים וסיפורים בני זמנינו לחיזוק עמלה של תורה בשמחה]:

ד"ר יצחק שיינר
ראש ישיבת קמניץ
רחוב צמח 51, ירושלים
טלפק 530-2512

ד"ר יצחק שיינר
ראש ישיבת קמניץ
רחוב צמח 51, ירושלים
טלפק 530-2512

בס"ד

אב תש"פ

מכתב ברכה

לכבוד הרה"ג ר' שמעון גוטסמן שליט"א

שמתתי מאד לשמוע על יוזמתך הנפלאה ועל מעשיך
הכבירים והחשובים להשקיע בחינוך והכשרת הדור הצעיר
לגדול בתורה ויר"ש ומדות טובות ושהכל יהא בשמחה
והרגשה טובה לנפש האדם,
וכן קיבלתי הקונטרס "יגעתי ומצאתי" מהשיחות והדברים
שנאמרו לפני הצעירים.

על כן אבא בברכה שתזכה להמשיך במעשיך הנפלאים
ולזכות את הרבים, ולהעמיד הרבה תלמידים הגונים שיגדלו
בתורה ויראת שמים ומידות טובות, עם חיבור אמיתי לקב"ה
ותורתו חק', ותזכה לכתוב עוד ספרים, ויתרבה כבוד שמים,
ותשרה ברכה בכל מעשי ידיך, ונזכה לביאת משיח צדקנו
ולבנין בית המקדש במהרה בימינו.

יצחק שיינר